

Als jong gezin gelovig in het leven staan in een tijd waarin alles in vraag wordt gesteld, het is voorwaar niet vanzelfsprekend. Evenmin een makkelijke opgave is het als ouder je geloof door te geven aan je kinderen. Toch wil Majke Jongen de waarden die ze van thuis uit meekreeg, doorgeven aan haar kleine rakkers. Ze gelooft daarbij in de kracht van kleine stappen.

Ilse Van Halst

‘Ik kies voor het revolutionaire geduld’

METEEN al bij het betreden van huize Jongen in het Limburgse Halen valt het op dat jonge kinderen hier het hart van het gezin vormen. Overal hangen knutsel- en schilderwerkjes. De koffie geurt ons tegemoet en op een tafelkleedje met kleurrijke kindertekeningen wenkt zelfgebakken chocoladecake. Onze opmerking over teveel moeite wordt vriendelijk weggewuifd. „Onze drie jongens komen altijd uitgehongerd terug van school.”

Trotse mama Majke – Zuid-Limburgse verbastering van Maria – toog sinds kort opnieuw aan het werk en stelde in opdracht van het Davidsfonds een bloemlezing samen van citaten, wijsheden en wensen voor alle grote maar ook kleine gebeurtenissen in een mensenleven. „Ik geloof in de kracht van kleine stappen”, knikt de samensteller. „De wereld veranderen begint bij jezelf: vriendelijk zijn voor wie je ontmoet, passanten dag zeggen... Dat soort dingen.”

– Vanwaar die overtuiging?

Gewoon levenservaring. Ik kom uit een gezin dat sterk kerkbetrokken was, maar niet scrupuleus. We namen actief deel aan zowat alle activiteiten van de parochie. Mijn vader was dirigent van het gregoriaanse zangkoor, mijn moeder lector. Ze verzorgde ook gebedswakes. Zelf gaf ik catechese en vertegenwoordigde ik de jongeren in de pastorale raad van het bisdom Hasselt. Ik was ook betrokken bij de dienst Jeugd en Gezondheid (inmiddels Kazou) van de Christelijke Mutualiteit. Daar vond ik een uitlaatklep om met leeftijdgenoten gelovig-zijn in te vullen op mijn manier.

Begin de jaren 1990 ondervonden we in het jeugdwerk voor het eerst aan den lijve tot welke problemen een krimpend aantal aalmoezeniers wel leidde. Toch wilden we het gelovige aspect niet laten vallen. We probeerden het

daarom op onze manier in te vullen door stoer strijdlieden te zingen. We waren ervan overtuigd dat we de wereld konden veranderen, als we er met z'n allen maar tegenaan gingen. Vandaag, wat jaartjes ouder en wijzer, besef ik dat het wat overmoedig was.

Intussen volgde ik les aan het Hoger Instituut voor Godsdienstwetenschappen in ons bisdom, om m'n takenpakket als leerkracht geschiedenis in het middelbaar en zorgjuf uit te breiden. Daar stak ik heel wat op van een van onze proffen, Johan Verstraeten. „Kies als motivatie voor het revolutionaire geduld”, leerde hij ons. Dat is me bijgebleven. Je hoeft niet op de barricaden te gaan staan om iets te verwezenlijken. Je kunt ook werken met kleine stappen, in stilte. En wie weet, bereik je dan wel meer.

– Wat hoopt u te bereiken met uw bundel?

Ondanks al het gechat, getelefoneer en ge-sms slagen mensen er toch niet altijd in om bij droevige voorvallen of blijde gebeurtenissen de juiste woorden te vinden. Ze staan dan vaak sprakeloos. Met deze bundel wil ik hen woorden schenken. Woorden om te feliciteren, succes te wensen, te danken, te troosten, om vergeving te vragen, te koesteren...

Het werd geen vrijblijvend bijeenzoeken en bundelen van citaten. Deze werden bewust gekozen in functie van personen die ik voor ogen had. Mijn moeder, mijn buurvrouw, een rouwende vriendin. Alles moet tegenwoordig snel gaan, maar toch worden mensen nog altijd geconfronteerd met verdriet, rouw, leemte, eenzaamheid. Vaak hebben ze dan heel veel aan een woord van steun of troost. Ik hoop dat ik hier en daar met deze woorden iemand een streepje hoop, troost, bemoeiding of kracht kan geven om verder te gaan.

Een heel jaar lang las ik met andere ogen, op zoek naar geschikte citaten. Ik verslond kranten,

tijdschriften, het parochieblad. Ik zocht niet enkel bekende spreuken en geleerde citaten van bekende mensen uit het verleden en het heden, maar ook en vooral woorden van gewone mensen. Ook zij zeggen zinvolle dingen, vaak doordrongen van een diepe levenswijsheid. Daarom vind je hier teksten uit de oosterse letterkunde naast een citaat van Stefanie Planckaert, fragmenten uit het werk van Guido Gezelle naast uitspraken van Sigrid Spruyt.

– U bent gelovig opgevoed. Hoe geeft u dat geloof door aan uw kinderen?

Als jong stel in de Kerk voelen we ons vaak eenzaam. Nu al mer-

ken we dat het niet makkelijk is om onze kinderen ervan te overtuigen om het geloof niet los te laten.

Vóór het avondmaal bidden we kort met de kinderen, en vóór het slapengaan tracht ik zelf ook nog te bidden. Meestal ben ik echter zo moe, dat ik prompt inslaap. Vaak kan ik Hem enkel nog toevertrouwen: „Oh God, Gij kent ons.” Voor mij is dat al een gebed. Maandelijks nemen we onze oudste, die net zijn communie deed, mee naar de viering. Hoe jong hij ook is, nu al begint hij vragen te stellen. „Waarom moet ik mee? Waarom ben ik het enige kind in de mis? Waarom zijn er nooit andere kinderen uit mijn klas?”

– In vele parochies worden nochtans inspanningen geleverd voor kindvriendelijke gezinsvieringen.

Klopt, zo ook in onze buurt. We zouden naar de viering kunnen in de naburige parochie, waar meer jonge mensen en kinderen meevieren, waar meer dynamiek is, maar we wonen onder de kerktoeren van onze parochie. Kunnen we dan wel elders naartoe? We kennen hier zo veel mensen. We maken bovendien deel uit van deze parochie. Het is ook een stuk fierheid.

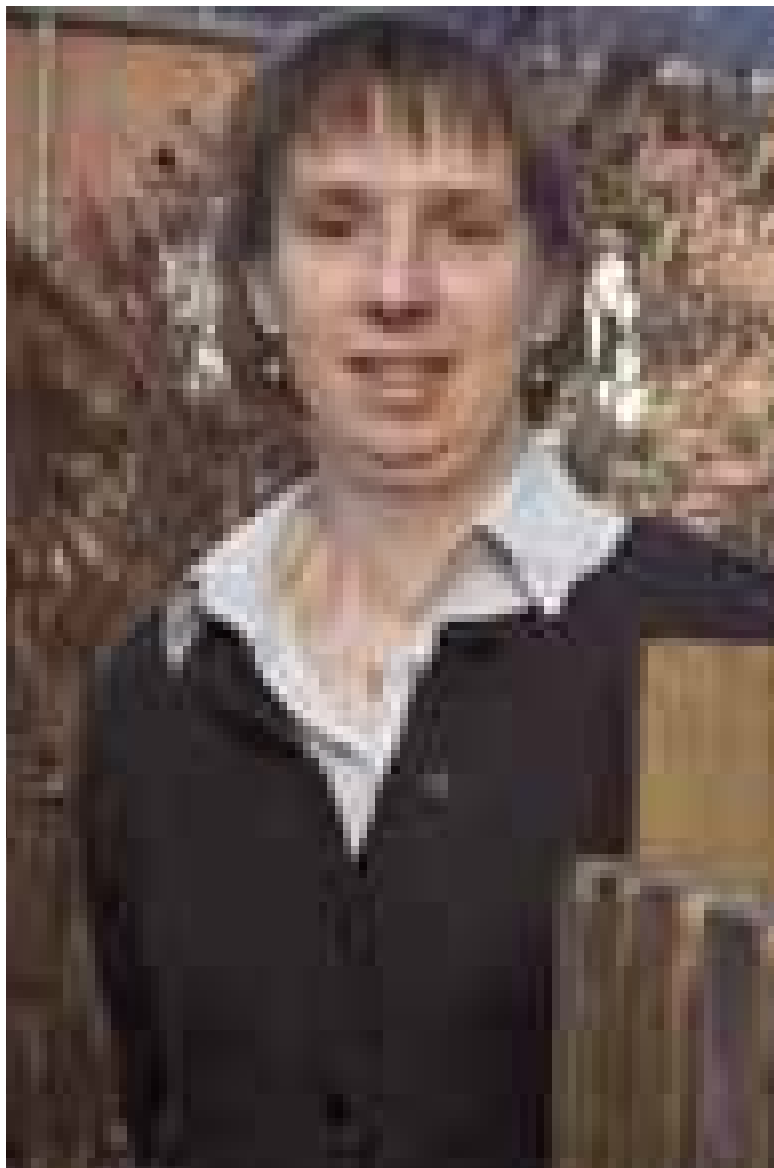
Maar het baart ons wel zorgen. Maken we de juiste keuzes? Zouden we het beter anders aanpakken? We weten het niet. We zoeken en proberen het goed te doen, maar het is niet makkelijk in een tijd waarin alles wat ooit vanzelfsprekend was, in vraag wordt gesteld. Ook wij hebben vragen en vinden niet overal een antwoord op.

Enkele weken geleden was hier een viering met mgr. Philip Dickmans, onlangs benoemd tot bisschop in Brazilië. De kerk zat vol. Wat een deugd deed dat! Dan voel je je echt opgenomen in een gemeenschap. Jammer dat het niet elke week zo is.

– En toch wachten er nog dromen, citeert u Jacques Brel. U blijft vertrouwen?

Dat leer ik vooral van mijn echtgenoot. Hij staat vol vertrouwen in het leven. Dat gevoel ervoer ik ook thuis. We mochten veel hooi op onze vork nemen, we mochten bergen beklimmen, en onze ouders moedigden ons aan door te zetten. Tegelijk stonden ze altijd klaar als het nodig was.

Dat vertrouwen wil ik mijn kinderen meegeven. „Je hoeft niet perfect te zijn. Je kunt het wel, op jouw manier.” Als mensen in je geloven, lukt het vast. Dit is ook het basisidee achter dit boek. „Alleen heel hard in mij geloven, dan kom ik vast weer boven”, zei de Vlaamse auteur en toneelschrijver Frank Adam ooit. Dat wil ik de lezer meegeven.



Majke Jongen staat vol vertrouwen in het leven. © Mine Dalemans

Majke Jongen, *Ik schenk je woorden*, Davidsfonds, Leuven, 2008, 176 blz., 22,50 euro, ISBN 978 90 582 6564 7.